

မြေပုလဲသွယ်

မေ့ဘဝပိုင်သူသခင်

အခန်း(၁)

ကြည်လင်အေးမြသော ရေအလျဉ်က တသွင်သွင် တငြိမ်ငြိမ် စီးဆင်း လျက်ရှိသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသော စိမ်းညိုပြာမှိုင်းသော သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ ဝေမှောင်လျက်ရှိသော တောင်တန်းပြာတို့၏ အဆုံး အောက်ခြေတွင် မေးတင်လျက်ရှိသော သောင်စပ်သဲပြင်သို့ ရေလှိုင်းတို့ ရိုက်ခတ်သွားပုံက လှပ အသက်ဝင်လွန်းလှပါဘိ။

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် ကွဲကွာခဲ့ရသော ဤတောဤတောင် ဤ ရေမြေသဘာဝ ပင်ကိုအလှအပတို့မှာ မမြင်မတွေ့ရသည်မှာ ကြာမြင့် ဝေးကွာလှပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယိမ့်အတွက် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာ ခံစားချက်များကို ရင်တနင့်နင့် ဖြစ်ပေါ် ခံစားစေပြန်ပါသည်။

ရာသီဥတု အေးမြချမ်းစိမ့်မှုကို အံ့တုနိုင်ရန် သူမကိုယ်ပေါ်ရှိ သားမွေး အနွေးထည် အင်္ကျီလေးကို လည်ပင်းလုံသည်အထိ ဆွဲစေ့လိုက်သည့်တိုင် အချမ်းဒဏ်မှာ လျော့ပါး သက်သာသွားခြင်း အလျှင်းမရှိချေ။

သို့စဉ်လျက် ယိမ့်သည် ချမ်းအေးသည့် ရာသီဥတုကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ် သော တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဤမျှသော ချမ်းအေးမှုကို အထူးဂရုမပြုချေ။

နှစ်သက်ခြင်းပီတိဖြင့် ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ငွေရည်လူးထားသော ငါးလေးများမှာ အုပ်စုလိုက် စုန်ချည်ဆန်ချည် မြူးလျက် ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ကူးခပ်နေရာမှာ ရေပြင်ကို ဖွဖွထိကိုင်လာသော ယိမ့်၏ ဖြူနုဝင်းဝါသော

လက်ကလေးကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဆန့်ကျင်ရာသို့ ကူးခပ် ပြေးလွှား သွားကြတာကို မြင်ရသည်။

မြူထန်သောလေ ဖြစ်သောကြောင့် အဝေးတွင် မြင်နေရသော တောတန်း ဝန်းကျင်တို့သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မြူနှင်းပဝါပါးတို့ ရေးရေး အုပ်ဆိုင်း ထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဟိုးအဝေးဆီမှ ကျေးငှက်အော်သံ တချို့ကို ကြားရသောအခါ ယိမ့်၏ မည်းနက် ကော့ညွတ်သော လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံသည် ဖြည်းဖြည်းညင်သာ အသံကြားရာသို့ ရွေ့လျား ရောက်ရှိသွားရပြန်သည်။

စိမ်းစိမ်းညိုညို သစ်ပင်စောက်ကြီးများကို ရီဝေမှုန်မှိုင်းသော မျက်ဝန်းပြာ ကြီးများဖြင့် ငေးမော စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ယိမ့် ရင်မှ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာ လေသည်။

သစ်ပင်များကြားရှိ လူသွားလမ်းငယ်လေးသည် တွန့်လိမ်လူးလွန့်လျက် တောင်ကုန်းမြင့်များကြား ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဤနေရာလေးကို ယိမ့် မမေ့ချေ။။ တောင်ကုန်းမြင့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးမှာ အခု ချိန်ထိ စိမ်းမြသော သစ်ရွက်သစ်ခက်တို့ဖြင့် အေးရိပ်ကို ပေးမြ။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝ ထိုသစ်ပင်ခြေပိုင်းတွင် စိတ်ရှိတိုင်း ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ သော ကလေးမအား အခုလို ပျိုမျစ်လှပသော မိန်းမချော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်အဖြစ် ဤနေရာ ဤဒေသသို့ ပြန်ရောက်လာတာကို အံ့သြ ဟန်ဖြင့် ငဲ့မိုးကြည့်နေဘိသကဲ့သို့တည်း။

တောပန်းဝါဝါတို့ကို မြင်ရသောအခါ ယိမ့်၏ စိတ်တို့သည် တစ်ဖန် မြူးပျော်လာ၏။ သူမ ငယ်စဉ်ဘဝက သူငယ်ချင်း မင်ဝမ်းနှင့်အတူ အလှအယက် ပန်းတွေခူးကြ၊ ပန်းတွေ မပန်တတ် ပန်တတ်နှင့် ပန်ခဲ့ကြပုံ များကို မြင်ယောင်မိလျက် နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာ ပြုံးယောင်သန်းလေသည်။

အခုချိန်ဆို မင်ဝမ်းတစ်ယောက် အိမ်ထောင်များကျနေပြီလား မပြော
တတ်ချေ။ အေးမြသော လေများကြောင့် အဝါရောင်ပန်းတို့သည် ယိမ်းနွဲ့
လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ရုတ်တရက် ယိမ့်စိတ်အစဉ်တို့ လွင့်မောငေးမှိုင့်
သွား၏။ ပြာမှိုင်းသော တောတန်းကြီးများမှာ မြူနှင်းလွင်ပြင် ကျယ်အတွင်း
သို့ သက်ဆင်း၍ ဘာတစ်ခုမှ သဲကွဲစွာ မမြင်မတွေ့နိုင်တော့ဘိသကဲ့သို့ ယိ
မ့်၏ စိတ်အစဉ်တို့မှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖမ်းဆုပ်လို့မရအောင် ပြင်းထန်လှ
သော လှိုင်းတံပိုး အောက်တွင် စုံးစုံးမြုပ်ကွယ် နစ်ဝင်သွားလေပြီ။

ကျိတ်လျက် ရှိုက်ငင်နေသော ငိုသံသဲ့သဲ့လေးမှာ တကယ်တော့ အင်အားမဲ့
လွန်း လှချေသည်။ မှုန်ပျပျ မသဲကွဲသော အလင်းရောင်က ယိမ့်တစ်ကိုယ်
လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဝါးမျိုဆုပ်ချေနေသလား ထင်ရသည်။ ယိမ့်သည် ညအ
မှောင်ထု၏ စူးရှနက်ရှိုင်းမှုအောက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အဝတ်
စတစ်ခုလို ပျော့ပျောင်းညွတ်ခွေစွာ မှီနွဲ့နေ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ယိမ့်သည် ထိုနေရာက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လိုလှသည့်
တိုင် လက်တွေ့တွင်တော့ ယိမ့်မှာ ရှိုက်၍သာ ငိုရုံမျှသာ တတ်နိုင်လေသည်။

ယိမ့်သည် ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ
သည့်အတွက် လက်မခံနိုင်ရှာသော်လည်း ယိမ့်အပေါ်တွင် စာနာ သနားပေး
မည့်သူ မရှိချေ။

အရာအားလုံးသည် တမင် ဖန်တီးထားသကဲ့သို့ပင် တိုက်ဆိုင်လွန်းသော
အဖြစ်က ယိမ့်ကို အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သလို ထင်ရသည်။
လေပြင်းအဟပ်တွင် ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသော မြစိမ်းရောင် သစ်ရွက်များ
သဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

"မငိုပါနဲ့ ယိမ့်ရယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ တိတ်ပါနော်"

နုနယ်လှပလွန်းသော ယိမ့်မျက်နှာလေးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည့်

လက်ချောင်းများက နွေးထွေးခိုင်မာစွာပင် ယိမ့် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များ ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဖယ်ရှားလာခြင်းကို ယိမ့်သည် ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုမိချေ။

သို့ပါသော်လည်း တိုးသဲ့သော ငိုရှိုက်သံက လျော့ပါးသွားသည် ဟူ၍ မရှိ သဖြင့် တစ်ဖက်မှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ သဲ့သဲ့က ယိမ့်ပါးပြင်ကို ပူနွေးစွာ တိုးဝှေ့သွားလေသည်။

"မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်"

ယိမ့်ထံမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ယိမ့်ရင်ခုန် သံသည် တရှိုက်မက်မက် လှိုက်ဖိုနေဆဲဖြစ်သည်။

"မောင့်ကိုတောင် စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား ယိမ့်ရယ်၊ မောင့်ကို သိပ်မုန်းသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ပြောလေ ... ယိမ့်၊ မောင်မှားတာပါလေ၊ ယိမ့်စိတ်ဆိုးရင် မောင့်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ၊ မောင် ခံပါ့မယ်၊ ယိမ့် ကြိုက်သလို ထုရိုက် အပြစ်ပေး ဟုတ်လား"

ယိမ့်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာဘဲ ရှိုက်သံလေးများကိုသာ ကြားနေရသည့် အဆုံး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သလို ဆိုလာသော ချစ်သူမျက်နှာကို မျက်ရည်ရောင် တောက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ယိမ့် မော့ကြည့်လိုက်မိ သည့်အခါ ရွန်းလက်စိုတောက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အားပြင်းစွာ ဆုံမိ လေသည်။

"ယိမ့်"

"မောင့်ကို အပြစ်ပေးပါ အချစ်ရယ်၊ မောင့်လို လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဟောဒီလို ထုစမ်း၊ ရိုက်စမ်းပါဗျာ"

"ကဲ ... ကဲ"

"အို ... မောင်"

ယိမ့်၏ ဖြူနင်းဝါသော လက်ကလေးများကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲယူပြီး မောင်က သူ့ရင်ဘတ်ကြီးများကို ထုရိုက်စေသောအခါ ယိမ့်သည် သူမ လက်ကလေးများကို ချစ်သူ၏ လက်များကြားမှ အလန့်တကြားလေး ရုန်းဖယ်လိုက်မိပါသည်။

"မောင့်ကို မမုန်းဘူးလား ယိမ့်ရယ်၊ တကယ်တော့ မောင်က လူညံ့တစ်ယောက်ပါ။ ယိမ့် မောင့်ကို အရမ်း စိတ်ဆိုးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ယိမ့် စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ မောင့်ကို အပြစ်ပေးလိုက်စမ်းပါ ယိမ့်ရယ်"

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း"

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိနေသူ တစ်ယောက် အပြစ်ပြောရင်း ယိမ့်ထံမှ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတာကို မခံစားနိုင်ဟန်ဖြင့် ဆိုလာသူက ယိမ့်လက်လေးကို ဆွဲယူထရိုက် ခိုင်းနေပြန်သောကြောင့် ယိမ့်မှာ သူမလက်ကလေးများကို ရုပ်သိမ်းရင်း ဦးခေါင်းလေးကိုပါ ခါယမ်း ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငိုရှိုက်နေသော ယိမ့်မျက်ရည်တို့မှာ ရုတ်တရက် ခန်းခြောက်သွားသလို ထင်ရသည်။ ယိမ့်သည် မောင့်ကို တစ်ခုခုပြောချင်နေသည့်တိုင် ဘာကိုပြောရမှန်း မသိဘဲ မောင့်မျက်နှာ ချောချောကိုသာ လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းရွဲကြီးများဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီး စူးစိုက် ကြည့်ငေးနေမိသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသလို ညမွှေးပန်းရနံ့တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သင်းပျံ့ထုံကဲလျက် ရှိသည်။ ညလေပြည်သည် ချစ်သူနှစ်ဦးအပါးမှ ညင်သာစွာ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းလျက် ကျီစယ်သမှု ပြုလိုက်သည်။

ပူနွေးလျက်ရှိသော နှလုံးသားအစုံတို့မှာ အေးမြသော လေနုအေး

ပက်ဖျန်းပါသော်လည်း ငြိမ်းအေးသွားခြင်း မရှိကြချေ။

"ယိမ့်"

"မောင်"

တိုးတိတ်သော သဲ့သဲ့မျှလေသံသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ် ညင်သာတီးတိုး
စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ပြောပါဦး ... မောင့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးသွားပြီလား"

ယိမ့်ထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံသည် ဝေးလံသော ခရီးကြမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်
ပြေးလာရဘိသို့ ထင်မှတ်ရပေသည်။ ယိမ့်သည် အရင်ဦးအောင် မျက်လွှာချ
အကြည့်လွှဲလိုက်သည့်တိုင် နွေးသောအာဇ္ဇေသည် ယိမ့်ပါးပြင်နှင့်
လည်တိုင်ကို တိုးဝှေ့ ဖြတ်သန်းမြဲဖြစ်သည်။

"မောင့်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး"

ယိမ့်သည် သူမ ဦးခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည့်အခါ
မောင်သည် ယိမ့်ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ရင်မှ
ထွက်ပေါ်လာသော လှိုက်လှဲသော လေသံဖြင့် စကားဆိုပါသည်။

"ယိမ့် ... အချစ်ရယ်"

"မောင်လေ ... ယိမ့်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ သိရဲ့လား"

ယိမ့်သည် မောင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါင်းညိတ်မိသလား၊ ခေါင်းခါမိသလား
ဆိုတာ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ချေ။

"ယိမ့်"

"မောင့်အသက်ရယ်"

"အိုကွယ်"

တိတ်ဆိတ်နေသော ညတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံမှာ ပို၍ ပြင်းထန် ကျယ်လောင် နေသလို ထင်မှတ်ရလေသည်။ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ကြည့်မဝနိုင်သလို မျက်လုံးချင်း စိမ်းစိမ်းစူးစူး ကြည့်မိကြ ပြန်သည်။

ယိမ့်သည် ညှို့ချက်ပြင်းလှသော မြွေတစ်ကောင်၏ ညွတ်ကွင်းအတွင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဆင်းသက်ရတော့မည်ဟု စိတ်က သိနေသည့်တိုင် ထို အခြေအနေကို ရုန်းဖယ်ရန် မစွမ်းနိုင်ချေ။

မဟူရာကောင်းကင်ထက်ဝယ် ကြယ်ရောင်တို့မှ တဖျပ်ဖျပ် လင်း လက်တောက်ပနေရာမှ မှေးမှိန်ဝေဝါး သွားသလို ထင်ရသည်။ အဆုံးအစမ ရှိသော မိုးကောင်းကင်ဝယ် အသည်း တအေးအေးဖြင့် ဖိုလှိုက်စွာ ပြေးလွှား ရင်း အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးကျသွားသူ တစ်ယောက်လို နှုတ်မှ ထိတ်လန့်တကြား သဲ့သဲ့ ညည်းလိုက် မိသည်။

ရုတ်တရက် ယိမ့်တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားသွားကာ အသက်ရှူ ရပ်တန့်သွား သလို ထင်လိုက်မိသည်။ ပြာရှိုင်းသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် ယိမ့်ကိုယ် ပေါ်သို့ ပြိုဆင်းကျလာသည်။

"မောင်ရယ်"

ယိမ့်သည် ဤမျှသာ တတ်နိုင်လေသည်။

ထိုထက်ပို၍ ဘာကိုမျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ မောင့်ထံမှ ချော့မော့ နှစ်သိမ့် စကားတို့သည် ယိမ့်နားထဲတွင် လျှံလျက် ဘာကိုမှ မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိ လေသည်။

"ယိမ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ယိမ့်ကို သနားပါနော်"

"ယိမ့်ရယ် ... ဘာလို့ မောင့်ကို ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ အချစ်ရယ်၊ ဘာလဲ ယိမ့်က မောင့်အချစ်ကို အထင်သေးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း ... မောင့်အချစ်ကို ယိမ့် အထင်သေးပါဘူး ရှင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယိမ့်က ..."

"တော်ပါတော့ အချစ်ရယ်၊ မောင်က ယောက်ျားပါ၊ မောင့်ကို ယုံစမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ ယိမ့်ကို မောင်ချစ်တယ်"

"မောင့်မာမီက ယိမ့်နဲ့ သဘောမတူဘူးပဲ ထားဦး မောင့်မှာ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ယိမ့်ကို မောင် လက်ထပ် မယ် သိလား"

"မောင် ... မောင်ရယ်"

အရိုးခံမလေး ယိမ့်သည် မောင့်ရင်ခွင်မှာ မျက်ရည်တို့ ရွဲရွဲစိုသည့်အထိ ငို မိရပြန်ပါသည်။

ချစ်မိမှုကိုး ... ။

အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားလှသော ဘဝမှာ သိပ်လှသည့် ယိမ့်၏အချစ်ကိုမှ မောင်က လိုချင်ခဲ့သည်။ လိုတရ ချမ်းသာပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသော မောင်က တစ်ဦးတည်းသောသား။ အဖေမရှိ။ မိခင်မုဆိုးမ ကြီးက ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားခံရသူ။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိ၍ အဝေးကြီးဝေးအောင် ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသူကိုမှ အချစ်လူဆိုးမောင်က ပိုင်စိုးမှု ရဲတင်းဝံ့စားလွန်းမှုတွေနှင့် ယိမ့်အချစ်ကို ရယူဖို့ ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ရေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အတွေ့အကြုံမရှိသော ယိမ့် ကပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ဘယ်လို အတတ်ပညာတွေ

နှင့် စိုးမိုး ရယူပိုင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သော မောင့်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

ယိမ့်သည် မောင့်ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယိမ့်ကို ယုံကြည်မှုတွေ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ မောင့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း သူ့မာမီအိမ်ကို လိုက်ပါစေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးပေါ် အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် ခမ်းနားလှပသော မောင့်အိမ်က မြန်မာမှုထက် အနောက်တိုင်းဆန်လှသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းအပြည့် မွှေးပွကော်ဇောကြီးများ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသည်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသည်။

မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်နှင့် တူသော အဖိုးတန် ပန်းချီကားကြီးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ အခန်းကြီးမှာ လူသူမရှိဘဲ ကျယ်ဝန်းသလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိရာ ယိမ့်မှာ မောင့်နောက်ပါးမှ အသာကပ်လိုက်ရင်း ကိုယ့်အသက်ရှူသံ ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည့်အထိ သိမ်ငယ် ထိတ်လန့်နေမိသည်။

မောင်သည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ မွှေးပွကော်ဇောကြီးများကို နင်းလျက် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ယိမ့်မှာသာ သူမဖိနပ်လေးကို ဧည့်ခန်းအပြင်တွင် ချွတ်ထားခဲ့ပြီး မောင့်နောက်မှ ခြေဗလာဖြင့် မရဲတရဲနင်းလျက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မောင့်မာမီနှင့်လည်း တွေ့သည်။ မောင့်အစ်မ အပျိုကြီးနှင့်လည်း တွေ့သည်။ မောင့်မာမီမှာ ယိမ့်အပေါ်တွင် အနည်းငယ်မှ လိုလားခြင်းမရှိသော်လည်း သားဖြစ်သူ၏ရှေ့တွင် သားစိတ်ချမ်းသာစေရန် ရည်ရွယ်ပုံဖြင့် ယိမ့်ကို ရင်းနှီးသလို ဟန်ဆောင်ပြီးရယ်လျက် စကား ဆို

နေပါသော်လည်း ယိမ့်ကို ကြည့်ရှုနေသော မျက်ဝန်းအစုံကဖြင့် တင်းမာအေးစက်လွန်း လှပေသည်။

မောင့်အစ်မ အပျိုကြီးဆိုသူကဖြင့် ယိမ့်ကို စကားပင်မဆို။ အင်းအဲလည်း မလှုပ်။ မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့်သာ ဝင့်ခနဲ ဝင့်ခနဲ ကြည့်လေသည်။ ထိုအကြည့်မှာလည်း မနှစ်မြို့ခြင်း၊ အထင်သေးခြင်းတို့ဖြင့်သာ ထုံမွှမ်းနေလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ယိမ့်သည် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိလိုက်ရပြီမို့ မောင့်မျက်နှာကိုသာ အားကိုးရာတစ်ခုလို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မောင့်ထံမှ အပြုံးတစ်စုံမှာ ယိမ့်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်သော်လည်း မောင့်ကို တုံ့ပြန်မိသော ယိမ့်အပြုံးမှာ အားငယ် ဖျော့တော့လွန်းလှသည်။

သို့ပါသော်လည်း မောင့်ကို ကြည်ညိုပြီး မြတ်နိုးယုံစား အားကိုးလွန်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယိမ့်အပေါ်တွင် နစ်နာအောင် မောင် မလုပ်တန်ကောင်းဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ချ ယုံကြည်ပစ်လိုက်မိသည်။

"မောင်ရယ် ယိမ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့" ဟု အထပ်ထပ်တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးသည် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။

ယိမ့်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာရခြင်းကြောင့် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါယမ်းလိုက်သည်နှင့် ယိမ့်မျက်စိရှေ့မှောက်သို့ နှင်းလွင်ပြင်ကြီးမှာ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ထိုအခါ ယိမ့်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကြေကွဲရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးလိုက်မိရင်း မျက်ဝန်းတွင် ဝေ့သီအိုင်ဖွဲ့လာသော မျက်ရည်များကို ရှည်လျားမည်းနက်သော မျက်တောင်ကော့များဖြင့် ပုတ်ထုတ် ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

"ဟေး ... ယိမ့်"

"ယိမ့် မဟုတ်လား၊ နင်ပြန်လာပြီလားဟေ့"

ရုတ်တရက် သူမအမည်ကို ဟစ်အော်၍ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယိမ့်မှာ အသံလာရာသို့ ကမန်းကတန်းလေး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပါးချိုင့်ရှည်ကြီးများ ပေါ်အောင် အားပါးတရ ပြုံးရယ်လျက် သူမကို နှုတ်ဆက်နေသော သားသည် ကလေးအမေတစ်ယောက်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ချက်ချင်းလိုပင် ထိုမျက်နှာလေးကို မှတ်မိလာသဖြင့် ...

"အေး ... လူ ငါပြန်လာပြီ၊ နင် ယောက်ျားရနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကလေးတောင် နှစ်ယောက် ရနေပြီလေ၊ ဒါ ငါ့သား အငယ်ကောင်ပေါ့"

"နာခါး ... နာခါးရော"

ယိမ့်သည် သားသည်အမေ ငယ်သူငယ်ချင်းကို အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်ရင်း သူမအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် ညီမလည်းတော်စပ်သော မင်းဝမ်အကြောင်းကို သိလိုစိတ်ပြင်းစွာ မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"နင့် နာခါးမှာ ယောက်ျားမရှိဘူး ယိမ့်ရေ၊ နင်ပြန်လာတာသိရင် အားကြီး ဝမ်းသာမှာပဲ"

"ငါတို့အိမ်ကိုလည်း လာလည်ဦးလေ"

"အေးပါ ... လာမှာပေါ့၊ နင့်ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေ နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား"

"ကောင်းတယ် ယိမ့်၊ နင်ကတော့ မြို့ကြီးသူပီပီ သိပ်လှနေတာပဲဟေ့၊ ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးနဲ့တူတယ်"

လုထံမှ အားပါးတရ ချီးကျူးလိုက်သော စကားသံက ယိမ့်နားထဲတွင် မချုံ့မြိန်နိုင်ခဲ့ပါ။ လုတို့လို တိုင်းရင်းသူ တိုင်းရင်းသားတွေအတွက် ယိမ့်မှာ နတ်သမီးတမျှ လှကောင်း လှနေနိုင်သော်လည်း ယိမ့်၏ ထိုအလှအပတို့သည် မြို့ကြီးပြကြီးလို နေရာတစ်ခုမှာ လူရာမဝင်ဆန့်နိုင်ကြောင်း သူတို့နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိချေ။

"သွားပြီဟေ့ ... နောက်မှ မင်းဝမ်းနဲ့ လာခဲ့မယ်"

"အေး ... နင်လာရင် အခါးရေကောင်းကောင်း လုပ်ထားမယ်"

လုကို လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း ယိမ့် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော လှေလေးမှာ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါစီးဆင်းရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးသူပီသစွာ နေထိုင်ခဲ့စဉ်တုန်းကဖြင့် ယိမ့်သည် အခုလို ကမ်းပေါ်နှင့်လှေ အပြန်အလှန် ဝမ်းသာအားရ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားမျိုး မဆိုခဲ့ဘူးချေ။ တိုးတိုးညင်ညင် သိမ်မွေ့ကြည်သာစွာ ပြောဆိုပြုမူ လှုပ်ရှားနေထိုင်ခဲ့သူတည်း။

သောင်ခြေတွင် ရေဖောင်စီးနေကြသော တင်ကျီးတစ်အုပ်မှာ မြစ်ရိုးအတိုင်း တောင်မှ မြောက်သို့ ဝှေ့ခနဲ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားကြသည်။

နှင်းထုသည် ပို၍ သိပ်သည်းလာ၏။ အအေးဓာတ်မှာ ယိမ့်ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းသို့ စိမ့်ဝင်လျက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။ ယိမ့်၏ ခရီးအဆုံးကို မကြာမီမှာပင် ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျယ်ပြန့်သော သဲသောင်ပြင်ကြီးက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြင့် သိလိုက်ရပေသည်။

ထိုနေရာမှာ ယိမ့်၏ ငယ်ဘဝကို သူ့အလိုလို ထင်ဟပ်မြင်ယောင်စေသော နေရာလည်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် ယိမ့်ကို အနိုင်လိုချင်သော ယွပ်နှင့်

ရန်ဖြစ်သတ်ပုတ်ရင်း နာခါးက တုတ်ချောင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူလျက် ယွပ်ကို နေရာမှာ အလဲရိုက်ကာ ယိမ့်၏လက်ကို ဆွဲပြီး သောင်စပ်သို့ အရောက် အမောတကော ပြေးဆင်းခဲ့ကြပုံကို အခုချိန် ပြန်တွေးမိသောအခါ ယိမ့် နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေး အစုံမှာ ပြုံးမိန့်သွားလေသည်။

သူငယ်ချင်းများထဲတွင် နာခါးမှာ မာနခဲကလေးဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း နာခါးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ယိမ့် လိုက်ပါလာသော လှေသည် ရောင်စုံ ကျောက်စရစ်ခဲများ ဖြန့်ကြဲထားသော သောင်ဦးကို ချိုးကွေ့ကာ ကမ်းစပ်တွင် ညင်သာစွာ ထိုးစိုက်သွားသည်နှင့် ယိမ့်သည်လည်း ဖျတ်လတ် ပေါ့ပါးစွာပင် လှေငယ်ထက်မှ သဲမြေသောင်စပ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

ကမ်းစပ်သည် မိုင်းမှုန်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ လှေသမားမှာ ယိမ့်၏ပစ္စည်းများကို ကမ်းစပ်တွင် စုပုံပေးနေသည်။ ယိမ့်သည် ကမ်းပါးထိပ်စွန်း ရှိရာသို့ ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ညိုမှိုင်းသော သစ်ပင်အိုကြီးများသည် ညိုပြာသော မျက်နှာထားဖြင့် ယိမ့်ကို စိမ်းကားစွာ ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိသည်။ နှင်းမြူထုတို့ဖြင့် ဝေဝါးသဲကွဲခြင်းမရှိသော ဤနေရာလေးတွင် လှုပ်ရှား နေသော သတ္တဝါဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ ကြိုဆိုမည့်သူလည်းမရှိ။ လူသံသူသံဟူ၍ မကြားရ။

ယိမ့်သည် ပစ္စည်းများကို လှေထက်မှ ကူညီသယ်ချပေးရင်း အလိုလို ဝမ်းနည်းလာ၏။

"ဟေး ... ကောင်မလေး နင့်ပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ နင့်မိသားစုတွေ ခေါ်ချည်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီး"

ယိမ့်သည် လှေသမားအဘိုးအိုကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပြီးနောက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်ရာ လှေမှာ လာရာလမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လှော်ခတ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယိမ့်သည် နေရာမှာ တွေဝေစွာ ရပ်တန့်ငေးမောရင်း လှေကလေး ထွက်ခွာသွားရာကို ကြည့်ငေးနေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ နေရာမှ ပခုံးလွယ်အိတ်တစ်ခုကို ဆွဲပြီး သဲလမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့သည်။

အရာရာသည် ယိမ့်မျက်လုံးထဲတွင် ထူးခြားလျက် စိမ်းစိမ်းကားကား နိုင်လှသည်။ တကယ်လည်း ယိမ့်အတွက် ရင်းနှီးနွေးထွေးမှု တစ်စုံတစ်ရာ ရှာမတွေ့နိုင်သေးချေ။

ကုန်းဆင်းလေးအတိုင်း ဆင်းတက်လာရင်း ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲစွာ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်လေးများကို ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် မသဲကွဲစွာ နှင်းမှုန်များကြားမှာ ဘွားခနဲ တွေ့ရလေသည်။

သူမ မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် ခြားနားလျက်ရှိသော ဖွဲ့စည်းမှုနှင့် အပြောင်းအလဲများကြောင့် ယိမ့်၏ခြေအစုံမှာ သူ့အလိုလို ရပ်တန့်သွားရကာ ဟိုဟိုဒီဒီ မျှော်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

များပြားလာသော အိမ်ကလေးများနှင့် တခြားအဆောက်အဦများက သူမ အိမ်ရှိရာ နေရာကိုပင် မမှန်းဆနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ယိမ့်သည် လေးကန်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေမိသည်။ ရုတ်တရက် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သော အသံများကြားမှ တမူကွဲထွက်နေသော ရယ်သံစူးလေးကြောင့် ယိမ့်ခြေလှမ်းလေးများ တန့်သွားသည်။

ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို ယိမ့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအသံပိုင်ရှင်က တခြားသူမဟုတ်။ ယိမ့်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နာခါး၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

ကျားမလူရွယ်တစ်စုသည် ယိမ့် ရပ်နေသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေကြရာမှ ယိမ့်ကိုတွေ့သောအခါ ရယ်မောသံစကားပြောသံများ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြပြီး ပြူးကြောင်ကြောင် အံ့ဩမှင်တက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုလူစုထဲတွင် ယိမ့်သည် သူမ တွေ့မြင်လိုသော သူကို လှပပိုင်းစက်သော

မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေလိုက်ရာ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ရှိနေသော စံပယ်တင်မဲ့ကလေး ပိုင်ရှင် နာခါး၏ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ တန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

"နာခါး"

ယိမ့်အသံမှာ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တုန်ရီလှိုက်လှဲနေသလောက် နာခါးမှာ ယိမ့်ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိဘဲ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေး ကြည့်နေပြီးမှ ယိမ့်ကို တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာဟန်ဖြင့် ယိမ့်ရှေ့ကို တိုးလာ၏။

"ယိမ့်"

"နင် ... ယိမ့်မဟုတ်လား၊ အမလေး ... ငါ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး၊ ဘယ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်းလို့ ထင်နေတာ၊ လှလိုက်တာ ယိမ့်ရယ်၊ နင်သိပ် လှတာပဲနော်"

နာခါးသည် ယိမ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းပြန် အထပ်ထပ်ကြည့်ရင်း အံ့သြဝမ်းသာသော မျက်နှာဖြင့် စကားဆိုရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျလာလေသည်။

"နာခါး"

"ယိမ့်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက် မိကြသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခွာလိုက်ကြပြီးနောက် နာခါးက သူမနှင့်အတူပါလာသော အဖော်များဘက် လှည့်ကာ ...

"ဟဲ့ ... နင်တို့ပဲ သွားကြတော့ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းရောက်လာလို့ ငါမ လိုက်တော့ဘူး၊ ယိမ့် ... လာလေ နင်ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ၊ ငါ့အိမ်

ကို လိုက်ခဲ့"

နာခါး၏ အဖော်အုပ်စုမှာ ယိမ့်နှင့်နာခါးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြရာ နာခါးက ယိမ့်လက်ကို အားပါးတရ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါ ... အခုပဲ ရောက်တာ မင်ဝမ်းရဲ့ အိမ်ကိုတောင် မသွားရသေးဘူး၊ နင့် အသံကြားလို့ ဝမ်းသာသွားတာ"

"လာဟယ် ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဟိုမှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကျန်သေးတယ်"

"ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် ငါတို့ သွားသယ်ကြမယ်လေ၊ နင်က ဒီကို အလည် ပြန်လာတာလား"

ရုတ်တရက် ယိမ့်သည် နာခါးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

"အင်း"

"ဒါနဲ့ အပါနဲ့အမေရော နေကောင်းကြရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ နင်ပြန်လာမှာ သူတို့သိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း"

"အေးပါလေ ... သူတို့သမီးအချောအလှလေး ပြန်လာတာကို ရုတ်တရက် ကြီး မြင်လိုက်ရရင် သိပ်ပျော်သွားကြမှာပါ"

နာခါးက ယိမ့်မျက်နှာလှလှလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။ ယိမ့်ကတော့ နာခါးကို မကြည့်ဘဲ အဝေးတစ်နေရာသို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်ငေးကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ဆင်းခဲ့သည်။

"နေဦး.. ဟိုမှာလာနေတဲ့လူကို နင်မှတ်မိလား ယိမ့်"

ယိမ့်လက်ကို တုန့်ဆွဲပြီး နာခါးက ယိမ့်ကို တောလမ်းတစ်နေရာမှ တစ်

စိုက်မတ်မတ် လာနေသူတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြရင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသားညိုညို၊ ဗလတောင့်တောင့်နှင့် လူကို ယိမ့် သေချာကြည့် သော်လည်း မမှတ်မိချေ။ ရုပ်ရည်မှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်မျှသာ ဖြစ် သော်လည်း မျက်နှာမှာ အမွေးအမှင်များဖြင့် ပြည့်နေ၍ ဆံပင်မှာလည်း ဆီ နှင့်ဝေးသလို နီကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။

‘ဟင့်အင်း ... သူဘယ်သူလဲ’

"လွိုင်လေ ... ငါနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရန်ဘက်လူဆိုးပေါ့"

ပြောရင်း နာခါးက ရယ်သည်။

ချိုလွင်လှပသော မျက်ဝန်းအကြည့်များက လွိုင်ရှိရာမှာ ရောက်နေသည်။

ယိမ့်သည် လွိုင်ကို မမေ့ ... ။

စကားနည်း၍ အေးစက်လှသော ထိုကောင်လေးမှာ မင်ဝမ်းနှင့် ဘယ်တော့မှမတည့်ဘဲ အမြဲရန်ချည်း ဖြစ်နေတာကို ပြန်သတိရလာသည်။

အခုတော့ ထိုကောင်လေးလွိုင်မှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လှသော ယောက်ျား ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေရုံမက ရှိရင်းအသက်ထက် များစွာ ရင့်ရော်လျက်ရှိပေ သည်။

နာခါးက လွိုင်ဟု ပြော၍သာ ယိမ့်မှာ သူမ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းမှန်း သိ လိုက်ရသည်။ တခြားနေရာမှာသာ လွိုင်ကို တွေ့လျှင် ဘယ်လိုမှ မှတ်မိနိုင် စရာမရှိပေ။

"ဟေး ... လွိုင် ဒီမှာ ဘယ်သူလဲကြည့်စမ်း"

နာခါး၏အသံကြောင့် စိုက်နေသောဦးခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်လာ ပြီး မင်ဝမ်းနှင့် ယိမ့်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လာသည်။

နာခါး၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်နေသလောက် လွှဲ၏မျက်နှာမှာ မပြုံးပေ။ နာခါးနှင့် ယိမ့်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။ မင်ဝမ်းသည် လွှဲအတွက် မထူးဆန်း။ မင်ဝမ်းနှင့် အတူရပ်နေသော ယိမ့်ကို ကြည့်နေသော အကြည့် သာလျှင် အံ့ဩမှုများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။

"ယိမ့်လေ ... လွှဲ၊ နင်မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား"

"ယိမ့်"

"နင်က ... ယိမ့်လား"

အံ့ဩနေရာမှ ဝမ်းသာခြင်းအသွင် ပြောင်းလဲသွားသော လွှဲကို ယိမ့် ပြုံး ပြလိုက်သည်။

"အေး ... ငါ ယိမ့်ပဲ"

"မြို့ကြီးသူ ဖြစ်သွားလို့ထင်တယ် နင်က သိပ်လှနေတော့ ငါတို့မမှတ်မိ ဘူး၊ မင်ဝမ်းပြောလို့သာပဲ မဟုတ်ရင် နင့်ကို ယိမ့်လို့ ပြောရင်တောင် ငါယုံ မှာ မဟုတ်ဘူး"

တုန်ရီလှိုက်လှဲစွာ ပြောလာသော လွှဲစကားလုံးတိုင်းတွင် ဟန်ဆောင်မှု တစ်ခုမှ မပါကြောင်း ယိမ့် ယုံကြည်လျက် ပြုံးနေမိသည်။

"အမလေး ... လွှဲရယ် ငါတောင် ယိမ့်ကို မှတ်မိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ပါဦး ... ယိမ့် မလှဘူးလား၊ ကြွေရုပ်လေး ကျနေတာပဲနော့"

"ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး နာခါးရယ်၊ နင်တို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင် ဘဝမြင့်ချင်လာပြီ သိလား"

"ကဲပါ ... ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးဦး၊ ရွာက အရမ်းပြောင်းလဲသွားတော့ ငါ့အိမ်ကိုတောင် မသွားတတ်တော့ဘူး"

ယိမ့်စကားကြောင့် နာခါးနှင့် လွှဲက ရယ်မောကြပြီးနောက် ယိမ့်ပစ္စည်း

များကို ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ သယ်ယူကြသည်။

"လွိုင် ... နင့်မှာ ပစ္စည်းတွေများနေပြီ၊ ငါ့ကိုပေးလေ"

"လာစမ်းပါဟာ ... ဒီလောက်တော့ ငါ့အတွက် အသေးအဖွဲပါ၊ လာ ... လာ သွားကြမယ်"

လွိုင်က ယိမ့် ကူညီသယ်ပေးမည် ဆိုတာကို လက်မခံဘဲ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး နာခါးနှင့်အတူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် စလျှောက်သွားရာ ယိမ့်သည်လည်း သူတို့ခြေလှမ်းများကို မှီအောင် အပြေး လိုက်ပါရလေသည်။

နာခါးက ယိမ့်လက်ကို တွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း စကားများစွာ ပြောလာသော်လည်း ယိမ့်မှာ ဘာကိုမှ ကောင်းစွာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူမမိဘများနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့် စကားများကိုသာ စဉ်းစား တွေးတောနေမိသည်။

အိမ်တချို့မှာ မီးရောင်များကို မြင်ရသည်။ မီးခိုးငွေ့တွေ ဖြာထွက်နေသည့် အိမ်တချို့ကို ဖြတ်ကျော်လာစဉ် ယိမ့်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသူတချို့ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ထိုမျက်နှာများမှာ မျက်နှာစိမ်းများဖြစ်ပြီး ယိမ့်သိသူ တစ်ယောက်မှ မပါချေ။ ယိမ့်၏ ဇာတိရွာလေးမှာ ယိမ့်အတွက် စိမ်းကားအေးစက်လွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မိသည့်တိုင် ယိမ့်တွင် တခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း နာခါးနောက်မှသာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာမိသည်။

"ရောက်ပြီ ... ယိမ့် ဟိုရှေ့ကဟာ နင်တို့အိမ်ပဲ"

လွိုင်အသံကြောင့် ယိမ့် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြီး လွိုင် ညွှန်ပြရာသို့ ယိမ့် လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်သောအခါ ယိမ့်မှာ ရင်စို့သွားလေသည်။

မီးခိုးတလူလူထွက်နေသော တဲအိမ်လေးမှာ မြူနှင်းမှုန်များအောက်မှာ အထီးကျန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဟောင်းမြည့်လျက်ရှိသည်။

"နင့်အစ်ကိုမိသားစုလည်း မနှစ်ကမှ တောင်ပေါ်က သူ့မိန်းမဇာတိရွာကို ပြောင်းသွားကြတယ်၊ ယောက္ခမတွေက ဆုံးကုန်ကြပြီဆိုတော့ သူတို့ လင်မယားပဲ တောင်ယာတွေကို ဦးစီးကြရမှာ မဟုတ်လား"

ယိမ့်သည် မတုန်မလှုပ် ငေးငေးကြီး နားထောင်လျက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ချိုသည်ခါးသည်ဟု ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ မိဘနှစ်ပါးရှိသည့် အိမ်အိုဟောင်းလေးကိုသာ ကြေကွဲစို့နှင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းအစုံမှာ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းညင်းလေးကန်စွာ ရွေ့လျားသွားသည်။

လွိုင်နှင့် နာခါးမှာ ယိမ့်ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် မည်သည့်စကားမှမဆိုနိုင်ဘဲ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးငိုင်တွေဝေစွာ ရပ်တန့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယိမ့်သည် အိပ်မက်ထဲက လမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ယောက်လို ဝေဝေဝါးဝါးပင် သူမမိဘများ နေထိုင်ရာ အိမ်လေးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအိမ်လေးမှာ ယိမ့် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက နေခဲ့ဘူးသော အိမ်မဟုတ်ကြောင်း ယိမ့် တွေးမိလေသည်။ ထို့အတူ ယိမ့်မိဘများ နေထိုင်ရာ ဒေသသည်လည်း ရွာ၏ အစွန်အဖျားကျလှသော နေရာဖြစ်သည်။

ယိမ့်သည် အိုမင်းဟောင်းမြည့်နေပြီဖြစ်သော တဲအိမ်တံခါးဝရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်တန့် လိုက်ပြီးနောက် တံခါးချပ်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စေ့ရုံမျှသာရှိသော တံခါးချပ်တို့မှာ လွယ်ကူစွာ ပွင့်အံ့သွားလေသည်။

"ကျီး"

အမှောင်ထုသည် တဲအိမ်လေးအတွင်းဝယ် ကြီးစိုးမင်းမူနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော မီးလင်းဖိုမှာ အငွေ့တလူလူ လွင့်

လျက်ရှိပြီး တခြားလှုပ်ရှားနေသည့် အရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

ယိမ့်သည် တဲအိမ်လေးအတွင်းသို့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ဖြည်းဖြည်း
ညင်သာ ရွေ့လျားလျက် သူမ တွေ့မြင်လိုသူတို့ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ရှာဖွေ
လိုက်ရာ မီးလင်းဖို၏ တခြားဘေးတစ်ဖက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း
နေသော သဏ္ဌာန်နှစ်ခု ရှိရာတွင် ယိမ့်မျက်ဝန်းအစုံမှာ စူးစိုက် ငြိမ်သက်
သွားသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်က တခြားသူများမဟုတ်။ ယိမ့်ကို လူ့လောကကြီးထဲ အ
ရောက် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြသော ယိမ့်၏ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင်
သာ ဖြစ်တော့သည်။
